

[Ib Christensen.]

løse i 1978, og at betalingsbalanceunderskuddet kun vil blive svagt reduceret, med 1-1½ mia kr. Det er deres vurdering af den samlede beskæftigelsesmæssige og betalingsbalancemæssige effekt af dette forlig.

Sådan er de ildevarslende budskaber altså både til højre og til venstre og hist og her i samfundet omkring dette forlig, som altså skulle redde nationen. For ikke at udelukke Industrirådet hedder det derfra, at man vurderer det således, at beskæftigelsen i industrien i bedste fald ikke vil falde yderligere som følge af denne plan.

For vores vedkommende må vi sige, at det er realistisk at regne med op mod 200.000 arbejdsløse i de kommende år, hvis den politik, som regeringen og de tre andre partier lægger op til, følges. Betalingsbalanceunderskuddet vil formentlig kun mindskes minimalt, og der er ingen som helst udsigt til fald i den vanvittig høje rente, med alt, hvad dette indebærer af ødelæggende byrder for erhvervsliv og byggeri. Momsforhøjelsen og devalueringen betyder en voldsom udhuling af befolkningens købekraft og fald i reallønnen. Endnu en gang går man helt uden om de arbejdsfrie gevinster på jord. Efter at have frataget folk 18 mia kr. gennem afgiftsforhøjelser, der også rammer transporten hårdt, deler man nogle af pengene ud igen i tilskud til erhvervslivet og til boliger uden at ane noget som helst om den beskæftigelsesmæssige effekt heraf.

Socialdemokratiet skylder offentligheden svar på, hvorfor man endnu en gang svigter fagbevægelsens og lejerbevægelsens krav om stop for jordspekulationen, og både regeringspartiet og de tre andre gamle partier må nu ud med sproget. Er der tale om en mundtlig stemmeaftale mellem de fire partier, eller foreligger der en egentlig forligsaftale? Foreligger der en såkaldt gentlemanaftale om, at ingen af de fire partier eller regeringen vil fremsætte eller støtte indtægt- og udgiftkrævende forslag af væsentlig karakter, herunder forslag om øget jordbeskatning, i den kommende samling?

Jeg kan forstå på hr. Aukens bemærkninger i dag, at han ikke kender til nogen sådan aftale, men hr. Christophersen siger til B.T. i samme artikel, jeg citerede før:

»Det er indlysende, at socialdemokratiet herved afstår fra at presse afgifterne på fast ejendom igennem. Det er en helt selvfølgelig moral.«

Nu har hr. Christophersen i dag reduceret moralen til sådan ca. fem minutters varighed, men her var det altså i hvert fald, kunne man forstå af sammenhængen, hele den kommende samling i dette ting. Jeg skal ikke blande mig i moralen blandt disse gentlemen, der har indgået denne aftale, hvis de altså har indgået en aftale af gentlemanagtig karakter. I hvert fald er den præget af en typisk tendens til gunst for overklassen i hele sin fordelingspolitiske effekt, jfr. citatet fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd før.

Jeg kunne også godt lide at vide, hvad statsministerens kommentar er til hr. Poul Schlüters bebudelse i Morgenposten i går af en regering af de fire gamle partier, dannet i forbindelse med tingets sammentræden i oktober.

Jeg skal ikke foregribe svarene på disse spørgsmål, men da dette måske bliver den sidste lejlighed til i folketinget at advare mod en regering som den nævnte – ingen kan jo vide det, jeg advarer imod den, inden den dannes – så må jeg sige, at en regering af de fire gamle partier, eller måske tre af dem, ingen problemer løser, eller kun gør dem værre. Det har disse partier dokumenteret gennem en årrække og sidst nu altså ved dette forlig. Det er ikke, fordi jeg vil klandre deres gode vilje, men når partier er uenige om indkomspolitikken, om erhvervspolitikken, om jordpolitikken, om udgiftspolitikken og de skal tvinge sig selv til at blive enige om alle disse ting til hvert et komma, så bliver det noget hakkelse, så bliver det lappeløsninger, der strækker nogle få måneder.

Så længe man derfor ikke vil følge retsforbundets forslag om en magistratsregering, må det rigtige være, at den socialdemokratiske regering manøvrerer sig igennem med skiftende flertal, hvis vi skal nå frem til at få truffet de rigtige og nødvendige beslutninger. Det er uforståeligt, at regeringen ikke vil drage fordel heraf til at få mest muligt af sin officielle politik igennem, og det er forargeligt for folkestyret, at de af vælgerne skabte flertalsmuligheder og den vælgervilje, der ligger bagved, ikke respekteres. Der er ikke nogen lykke ved en stabilitet, der bare hviler på, at tre eller fire partier har et flertal tilsammen og så stort set ikke er enige om andet end at blive siddende længst muligt.

Derfor er der altså også en sammenhæng: en økonomisk ustabilitet kan altså godt forenes med en politisk stabilitet, men det er klart, at